

[Ole Hovmand]

»Ministeren bedes oplyse, hvor mange bemyndigelser der i gældende danske love er givet de forskellige fagministre.«
(Spm. nr. 443).

Begrundelse.

I besvarelsen bedes bemyndigelserne i de enkelte love udspecificeret, således at det fremgår, hvor meget magt de forskellige ministre har til at udstede bekendtgørelser m. m.

Som samfundet igennem de sidste mange år har udviklet sig i retning af et uhyrlig statsdirigeret samfund, er det yderst relevant at få belyst de enkelte loves mange bemyndigelser, således at befolkningen kan se tendensen henimod et socialistisk samfundssystem.

Besvarelse (15/2 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af nogen samlet oversigt over de bemyndigelser, der efter den gældende lovgivning er givet de forskellige fagministre.

En gennemgang af samtlige lovgivningsområder med henblik på at udarbejde en oversigt over bemyndigelsernes art og antal vil selvsagt være meget arbejdskrævende, og jeg har ikke i anledning af spørgsmålet fundet grundlag for at lade et sådant arbejde påbegynde.

Til statsministeren (8/2 78) af:

Ingolf Knudsen (CD):

»Er statsministeren opmærksom på, at der i stigende grad i lovgivningen opereres med bemyndigelseslove til fagministrene, og vil statsministeren søge denne tendens begrænset?«

(Spm. nr. 444).

Begrundelse.

Det står klart, at mange love kræver såkaldte bemyndigelsesparagraffer af hensyn til en rimelig administration. Men det synes, som om flere og flere love forsynes med bemyndigelsesparagraffer også i tilfælde, hvor det absolut ikke er nødvendigt eller forsvarligt.

Folketinget har den lovgivende funktion og skal være opmærksom på, om de vedtagne love forvaltes efter deres hensigt. Det vanskeliggøres af, at ministrene dækker sig ind under disse bemyndigelsesparagraffer, som i langt de fleste tilfælde giver umådelig stor magt og indflydelse til ministeren og centraladministrationen. Folketinget har ingen mulighed for parlamentarisk kontrol.

Det er selvfølgelig især uheldigt, når man som i Danmark har mindretalsregeringer. Det er da af stor vigtighed at sætte sig på regeringsmagten og dermed centraladministrationen, for derigennem kan man styre udviklingen i den retning, som mindretalsregeringen ønsker, men som der ikke altid er politisk flertal for. Det er en ikke ønskelig situation, som, hvis den udnyttes groft, er imod folkestyrets idé og intentioner.

Mange af de senest vedtagne love indeholder mulighed for at blive udnyttet/brugt som ovenfor beskrevet. Finder statsministeren dette forsvarligt?

Besvarelse (16/2 78):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Spørgeren er af den opfattelse, at bemyndigelseslovene har fået større betydning i de senere år. Dette vil jeg ikke bestride er tilfældet; men jeg vil dog pege på, at princippet har været kendt i mange år.

Når man har måttet anvende sådanne bemyndigelseslove, hænger det sammen med den almindelige samfundsudvikling, hvor den offentlige sektors rolle er voksende, og hvor stadig større samfundsområder er blevet retligt reguleret. Det er ikke hensigtsmæssigt og næppe heller altid muligt at udforme lovene, således at alle detaljer medtages i selve lovtæksten. Fra de senere år kan jeg således nævne, at miljøområdet er blevet reguleret gennem bemyndigelseslovgivning.

Det er dog ikke sådan, at regeringen helst ser bemyndigelseslovgivning. Jeg er enig med spørgeren i, at det naturligvis må være folkettinget, der fastsætter reglerne. Når vi i nogle tilfælde har foretrukket en bemyndigelseslov, har det været, fordi det ud fra en samlet bedømmelse i den givne situation måtte anses for det mest hensigtsmæssige.

Lad mig understrege, at det er folkettinget, som har vedtaget også bemyndigelseslovene – oftest med stort flertal. Hvis nogle folke-